

5 minutová pohádka

Jak si tučňák myslel, že je sněhulák

Vokounová Anna Marie

Jak si tučňák myslel, že je sněhulák

Za devatero kopci a jedním zamrzlým rybníkem žil tučňák Pepík. Pepík byl zvláštní tučňák – nesnášel plavání v ledové vodě, a místo toho pořád běhal po sněhu a stál u každého sněhuláka. „Já jsem taky sněhulák!“ vykřikoval hrdě. „Ale Pepíku,“ smál se tuleň Bruno, „sněhulákům přece netikají hodiny v břicho, když mají hlad.“ „To jsou moje speciální ledové hodiny!“ bránil se Pepík a zakrýval si břicho křídly.

Jednoho dne se rozhodl, že si postaví opravdového kamaráda sněhuláka, aby ho nikdo nemohl podezírat, že není „pravý“. Kulil koule celý den, až měl sněhuláka, co měl velký nos z mrkve, uši z koláčů a oči z rozinek. „To je můj brácha!“ vykřikl Pepík. Jenže ouha, přes noc přišla vánice a sněhulák zmizel pod horou sněhu. Pepík byl zoufalý a rozhodl se ho zachránit. Vzal lopatu, zapřáhl své kamarády soby a pustil se do kopání. Jenže místo sněhuláka vykopal ledovou sochu eskymáka, zamrzlý košík plný ryb a nakonec i sáně, které zřejmě někdo ztratil. „To je můj brácha,“ tvrdil Pepík o každém nález, a už se těšil, že si s nimi bude povídat.

Nakonec se objevil tuleň Bruno a povídá: „Pepíku, víš, že sněhuláci nejsou živí?“ „A co když jsem jediný kouzelný sněhulák na světě?“ zasmál se Pepík, sedl na sáně a odjel k zamrzlému rybníku. A jak tak svištěl z kopce, zjistil, že být sněhulákem, co jezdí na saních, není vůbec špatné!

A jestli ho ještě neobjevili, jezdí Pepík na saních dodnes – a pořád se hádá s Brundou o tom, kdo je vlastně sněhulák.

